

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/537/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7513202945
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7513202945.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Táne Veščíčkovej a JUDr. Andreja Šalatu vo veci žalobcu Home Credit Slovakia, a.s., Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, zast. ERASMUS LEGAL, s.r.o., Bratislava, Justičná 9, IČO: 36 789 615, proti žalovanej F.O. S.L., Q. F. T. XXX, o zaplatenie 151,44 € istiny s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 13C/115/2013-41 zo 6.8.2013 Okresného súdu Košice-okolie

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu zamietol a účastníkom sa náhrada trov konania nepriznal.

Vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dokladmi predloženými v spise, a to splátkový kalendár, úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXXXXXX, úverové zmluvné podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., výzva k úhrade na splatenie celého úveru, poštový podací hárok a na základe vykonaného dokazovania zistil, že žalobca a žalovaná uzavreli 26.2.2008 úverovú zmluvu, na základe ktorej mal žalobca poskytnúť žalovanej úver vo výške 10 000,-Sk (331,94 €), ktorý mala splatiť v 36 mesačných splátkach po 459,-Sk (15,24 €), kde konečná výška úveru predstavuje sumu 16 524,-Sk (548,50 €). Súčasťou zmluvy mali byť úverové podmienky nachádzajúce sa na rube zmluvy ako aj na samostatnom liste. Zmluva súčasne uvádzala, že podpisom zmluvy spoločnosť a klient uzatvárajú súčasne zmluvu o poskytnutí revolvingového úveru, ktorého podmienky sú upravené v úverových podmienkach. Úverové zmluvné podmienky žalobcu boli predložené ako samostatná listina, a nie je zrejmé, či boli aspoň v časti reálne súčasťou zmluvy, a či žalovaná bola s nimi skutočne oboznámená.

Citoval znenie ÚZP Hlavy 5. Podmienky splácania úveru § 1, ÚZP Hlavy 15. Záverečné ustanovenia §3 a ÚZP Hlavy 7. Ukončenie úverovej zmluvy o poskytnutí úveru §3.

Z listiny označenej ako splátkový kalendár mu vyplynulo, že žalovaná uhradila 24 splátok v celkovej výške 365,76 €. Z predloženej úverovej zmluvy mu vyplynulo, že záväzkový vzťah účastníkov konania je svojou povahou spotrebiteľskou zmluvou upravenou ustanoveniami § 52 OZ a nasl. a ust. zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, že žalobca vystupoval ako dodávateľ, teda osoba, teda osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej a podnikateľskej činnosti, že žalovaná ako fyzická osoba spotrebiteľ, ktorý nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania pri uzatváraní a plnení zo zmluvy, pričom za spotrebiteľskú zmluvu sa považuje každá zmluva, bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatváral dodávateľ so spotrebiteľom.

Vychádzajúc z § 497, § 499 Obch. zák., § 2, § 3 ods. 1,2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 52 ods. 1, 2, 3 a č. § 54 ods. 1 OZ (ich znenie citoval) a na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru medzi žalobcom a žalovanou bola uzavretá 26.2.2008, že na jej základe žalobca poskytol žalovanej úver v celkovej výške 548,50 €, ktorý mala žalovaná splácať v 36 mesačných splátkach po 15,24 €, že obsah zmluvy bol daný žalobcom bez možnosti žalovanej prívodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ust. Obč. zák. a vzhľadom na to, že žalovaná neuhradila predpísané splátky riadne a včas, žalobca vyzval žalovanú na splatenie celého čerpaného úveru.

Citujúc znenie § 457 OZ urobil záver, že oznámením z 29.3.2010 bola zmluva zrušená, že zo spotrebiteľskej zmluvy uzavretej účastníkmi konania vzniklo žalobcovi právo len na vrátenie toho, čo žalovanej skutočne poskytol, že žalobca požičal žalovanej 331,94 €, že žalovaná mu podľa predloženého splátkového kalendára vrátila ku 15.2.2013, t.j. pred začatím súdneho konania sumu 365,76 € a svoj záväzok uhradila vo väčšom, než zákonom rozsahu a žaloba je preto v celom rozsahu nedôvodná.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a uviedol, že žalobca v konaní nebol úspešný, teda náhrada trov konania mu neprislúcha a žalovanej, ktorá bola v konaní úspešná, žiadne preukázateľné trovy konania nevznikli, preto vyslovil, že náhradu trov konania mu nepriznáva.

Voči rozsudku, a to v celom rozsahu podal v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p., t.j., že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p., t.j., že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p., t.j., z dôvodu, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci odvolanie žalobca.

V odvolaní uviedol, že ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku, súd nedostatočne zistil skutkový stav a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, a následne nesprávne právne vec posúdil, že žalobca využil svoje právo na zrušenie, resp. odstúpenie od zmluvy, a to listom žalobcu adresovanom žalovanej z 29.3.2010 s názvom Splatenie celého úveru s výzvou k úhrade, a následne na takto zrušenú úverovú zmluvu aplikoval ustanovenie § 457 OZ, z čoho vyvodil záver, že si zmluvné strany - účastníci konania majú vrátiť len to, čo si navzájom poskytli. Ako však bolo uvedené v návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 15.2.2013, a následne v doplnení žaloby zo dňa 10.7.2013, žalobca od Úverovej zmluvy č. 3802203946 z 26.2.2008 (ďalej len „ÚZ“) neodstupoval, a teda nemohlo dôjsť k účinkom podľa § 457 zákona č. 40/1964 Zb. OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia ÚZ (ďalej len „OT al. „Občiansky zákonník“), „Ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.“ Žalovaná sa dostala do omeškania so splácaním dohodnutých splátok poskytnutého úveru, a to s odkazom na predložený splátkový kalendár konkrétne so splátkami predpísanými 7.11.2009, 7.12.2009, 7.1.2010, 7.2.2010 a 7.3.2010. V zmysle § 3 Hlavy 7 s názvom Ukončenie úverovej zmluvy o poskytnutí úveru Úverových podmienok (ďalej len „ÚP“), ktoré sú nepochybne neoddeliteľnou súčasťou ÚZ (vyplýva z textu na prednej strane ÚZ, pričom tieto boli so zmluvou v originálnom dokumente zároveň aj pevne spojené, nakoľko žalobca ich uvádza na rubovej strane zmluvy a na ďalšom liste, ktorý je so zmluvou pevne spojený), „klient je povinný celý čerpaný úver splatiť na požiadanie spoločnosti v prípade, že: a) klient sa oneskoril splatením aspoň dvoch splátok alebo sa oneskoril s platením jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace,“. S poukazom na skutočnosť, že žalovaná sa dostala do omeškania so zaplatením vyššie uvedených splátok, stal sa celý zostatok čerpaného úveru splatným, pričom splatnosť nastala ku 29.3.2010, ako vyplýva aj z predloženého splátkového kalendára a tiež z výzvy na splatenie celého úveru priloženej k návrhu na začatie konania, na ktorú sa odvoláva aj prvostupňový súd. Tvrdil, že na základe predmetnej výzvy k splateniu celého úveru od ÚZ neodstupoval, ale len využil právo na zosplatnenie celého úveru podľa § 565 OZ, podľa ktorého „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené“ Vzhľadom na omeškanie dlžníka teda žalobca využil svoje právo na zosplatnenie úveru podľa § 565 OZ a nie právo na odstúpenie od zmluvy, čiže k zániku, resp. k zrušeniu zmluvného vzťahu nedošlo. Vzhľadom na skutočnosť, že v zmysle uvedeného nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, a následnému zrušeniu zmluvy, na základe čoho by vzniklo žalobcovi právo na vrátenie dlžnej sumy len titulom bezdôvodného obohatenia žalovanej, zároveň bol

toho názoru, že má právo na úroky z úveru aj po dátume zosplatnenia, t.j. po 28.3.2011, ako aj na zákonné úroky z omeškania. Ďalej citoval znenie § 497, § 502, § 503, § 369 a nasl. Obch. zák. a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. platného do 31.1.201. Poukázal na to, že v zmysle vyššie uvedených ust. Obch. zák. je zrejmé, že úroky sú v rámci úverového vzťahu zmluvne dohodnutou odmenou za poskytnutie úveru a dlžník je povinný ich platiť až do úplného vrátenia peňažných prostriedkov. Žalobca si v tomto konaní uplatňuje zvyšok dlžného úroku z úveru do vrátenia peňažných prostriedkov vo výške 31,12 €, pričom jeho výška bola bližšie špecifikovaná v podaní zo dňa 10.7.2013, pre úplnosť uviedol, že pripája jeho vyjadrenie opätovne:

1. Úrok z vyššie uvedenej dlžnej sumy úveru do času zosplatnenia vo výške 0 € (rozdiel medzi úrokom z úveru vyrubným do zosplatnenia úveru 185,54 € a úrokom z úveru zaplateným zo strany odporcu 185,54 € vypočítaný vždy z dlžnej istiny);

2. Úrok z vyššie uvedenej dlžnej sumy, ktorú by mal odporca uhradiť v prípade riadneho platenia úveru dlžný vo výške 31,12 €. uplatňovaný v zmysle § 6 Hlavy 7. Ukončenie úverovej zmluvy o poskytnutí úveru ÚP (tzv. ušlý úrok). Poukázal na to, že uvedený nárok je potrebné správne chápať predovšetkým ako „ušlý úrok“ a nie ako zmluvnú pokutu v pravom slova zmysle, t.j. sankciu za porušenie zmluvnej povinnosti, nakoľko uvedený nárok nie je sankčným nárokom (nemá sankčnú povahu charakteristickú pre inštitút zmluvnej pokuty), to znamená, žalobca si voči žalovanej nežiada zaplatiť o nič viac, ako to, čo by žalovaná žalobcovi v priebehu riadneho splácania úveru uhradila. Zo zákonnej úpravy zmluvnej pokuty jednoznačne vyplýva (v prípade uzavretia dohody o nej) povinnosť zaplatiť zmluvnú pokutu v prípade porušenia zmluvnej povinnosti, čo však nie je možné vzťahovať na uvedený prípad., nakoľko v prípade riadneho plnenia predpísaných splátok úveru by žalovaná žalobcovi zaplatila plnú sumu dohodnutého úroku z úveru, a to bez toho, aby musel porušiť niektorú zo svojich zmluvných povinností.

Skutočnosť, že predmetný nárok je skutočne nárokom, na zaplatenie ktorého by veriteľovi vznikol nárok, ak by žalovaná splácala poskytnutý úver riadne a včas, demonštruje aj nasledovný výpočet:

V zmysle ust. § 1 Hlavy 5. ÚP Podmienky splácania úveru: „Výška úroku sa zistí ako rozdiel súčiny výšky mesačnej splátky zníženej o výšku poplatku za vedenie úverového účtu a v prípade poistenia o výšku úhrady za poistenie a počtu splátok a výšky poskytnutého úveru. "Na základe uvedeného je teda celková výška úroku, ktorú by si mohol žalobca voči odporcovi uplatniť v prípade riadneho platenia úveru nasledovná:

15,24 € (t.j. výška splátky) krát 36 splátok sa rovná 548,64 € mínus 331,94 € (t.j. výška úveru) sa rovná 216,70 €.

Na základe predloženého splátkového kalendára predstavuje celková výška úroku z úveru sumu rovnajúcu sa súčtu vyrubného „úroku“ a „ušlého úroku“, t.j. 185,54 € plus 31,12 € sa rovná 216,66 €, čo je suma takmer totožná so sumou, ktorú si žalobca v zmysle Úverovej zmluvy mohol voči odporcovi uplatňovať (centový rozdiel je spôsobený prepočtom na €); vzhľadom na uvedené trváme na predmetnom nároku vo výške uplatnenej v návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 15.2.2013 t.j. vo výške 31,12 €.

Vyššie uvedená právna argumentácia ohľadom uplatneného nároku titulom „ušlého úroku“ býva v obdobných prípadoch potvrdená - viď napríklad rozsudok Okresného súdu Prešov z 13.3.2013, sp. zn. 29C/172/2012).

Vzhľadom na uvedené a tiež s ohľadom na konštantnú judikatúru ostatných súdov, mal za to, že žalobca si uplatnil úroky z úveru dôvodne. Poukázal na to, že s ohľadom na uvedené, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti, vzniká veriteľovi, ktorý si splnil svoje zákonné a zmluvné povinnosti, právo požadovať z nezaplátenej sumy úroky z omeškania, že z uvedeného jednoznačne vyplýva jeho nárok na úroky z omeškania aj z úrokov z úveru, pričom nemôže ísť o duplicitnú sankciu, nakoľko úroky z úveru nie sú sankciou ale zmluvne dohodnutou odmenou za poskytnutie úveru, že v prípade, ak by vychádzal zo záveru prvostupňového súdu, po zosplatnení úveru by mal veriteľ mať nárok iba na úroky z omeškania, čo by znamenalo, že dlžník by sa v dôsledku nesplácania tak vlastne dostal do pre neho výhodnejšej situácie, v akej by bol v prípade riadneho plnenia si svojich záväzkov, keďže poskytnuté prostriedky by užíval za výhodnejších podmienok/lacnejšie (úrok z úveru býva obvykle vyšší ako úrok z omeškania), čo je v príkrom rozpore so sankčnou povahou úrokov z omeškania. Tvrdil, že

uvedené potvrdzuje aj judikatúra Najvyššieho súdu SR, a to napr. v Uznesení Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 40bo/143/98 (z jeho odôvodnenia citoval). V zmysle uvedeného bol toho názoru, že má tiež nárok na úrok z omeškania z celej dlžnej sumy, vrátane úrokov z úveru, a to od dátumu 13.4.2011, čiže po uplynutí 15 dní od zosplatnenia úveru (POZN: k dátumu zosplatnenia bola istina v inej výške v porovnaní so sumou, ktorú si žalobca nárokuje v žalobnom návrhu - t.j. 151,44 €, a preto s ohľadom na čiastočné úhrady žalovanej po zosplatnení, žalobca pre zjednodušenie kapitalizoval úrok z omeškania do podania návrhu - vid. podanie zo dňa 10.7.2013). Vzhľadom na vyššie uvedené mal za to, že si uplatnil úroky z omeškania v zákonnej výške, pričom ich časť do podania, resp. spísania návrhu bola kapitalizovaná v zmysle vyššie uvedeného a podania z 10.7.2013. Z vyššie uvedených dôvodov mal za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nedostatočne zistil skutkový stav, na právny vzťah aplikoval nesprávne právne normy a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. S poukazom na uvedené preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, alternatívne, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a vyhovel žalobe žalobca v celom rozsahu, vrátane uplatnených trov prvostupňového konania. Zároveň si týmto uplatil aj trovy odvolacieho konania pozostávajúce zo súdneho poplatku za podanie odvolania, vo výške vyrubenej súdom a z trov právneho zast. v odvolacom konaní vo výške 29,29 € s DPH v zmysle vyhl. č. 655/2004 Z. z. za 1 úkon právnej služby (podanie odvolania) počítaných zo základu 151,44 € vo výške 16,60 € plus režijný paušál 7,81 € spolu 24,41 € bez DPH plus DPH 4,88 €.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 1 O.s.p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods. 1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistených skutkového stavu a odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní.

Ani jeden zo žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

V konaní nebola zistená žiadna vada uvedená v § 221 ods. 1 O.s.p., v dôsledku ktorej by bolo potrebné rozsudok zrušiť, keďže nebolo zistené, aby žalobcovi bola v konaní odňatá možnosť konať pred súdom, t.j. žeby v dôsledku procesného postupu súdu alebo jeho rozhodnutia žalobca nemohol uplatniť svoje konkrétne procesné práva priznané mu O.s.p.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 205 ods. 2 písm. c) O.s.p.) je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

Súdom vykonané dôkazy boli dostatočným podkladom na úplné zistenie skutkového stavu, čo je nepochybne zrejmé z obsahu spisu.

Súd vykonal všetky žalobcom navrhnuté dôkazy, tieto boli dostatočným podkladom na úplné zistenie skutkového stavu, čo je nepochybne zrejmé aj z obsahu spisu, pričom žalobca v odvolaní neoznačil dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný.

Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvého stupňa, spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové

zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p. a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov resp., ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132-§ 135 O. s. p.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Súd použil správny právny predpis a správne ho i vyložil (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

K výhradám žalobcu ohľadom jeho nároku na úhradu istiny s prísl. z titulu uzavretej úverovej zmluvy, že on od zmluvy neodstúpil a že nemohlo dôjsť k účinkom podľa § 457 OZ, je potrebné uviesť, že oznámením žalobcu z 29.3.2010 (fotokópia listu žalobcu vec: Splatenie celého úveru s výzvou k úhrade z 29.3.2010 na č.l. 9) došlo k zrušeniu predmetnej úverovej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovanou podľa § 3 ÚZP Hlavy 7 Ukončenie úverovej zmluvy o poskytnutí úveru, že žalovaná žalobcovi ku dňu podania žaloby a pred začatím súdneho konania uhradila oproti požičanej sume 331,94 € až 365,76 €, vo väčšom rozsahu, preto nemôže byť ani v omeškaní s plnením svojho záväzku, ktorý žalobcovi ku dňu podania žaloby ako nárok vymáhateľný pred súdom ani nevznikol.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenie o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobca nemal v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jeho trov a žalovanej v konaní žiadne trovy nevznikli.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.